

Въ празникъ камбаната начена да звъни вече дълго и кичесто, забиха тѣпани, развѣха бѣли байраци, изви се хоро край чешмата и селото каточе надѣна пакъ предишната си свѣтла весела премяна.

Наистина, липсваха мнозина, ала тѣ скоро и се забравиха.

Забравиха и Витанъ ковчегарьтъ, който набързо съ другари пропиля спечеленото и това отъ продаденитѣ говеда, а нивитѣ си заложил.

И сега, освенъ дъсчения стругарникъ и дветѣ плетникови стаички накрай буренясалия дворъ, разположенъ низко до рѣката, освенъ неговата висока сприхава женица, не му остана друго.

И деца си нѣмаше.

По Богоявление бабичкитѣ отъ сокака зашушукаха на подбивъ, че ужъ едно било на пѣтъ, но бозна дали ще се улучи.

Така понесе Витанъ своя суровъ, несрѣтенъ животъ, кога въ крѣчмата, кога изтегналъ се предъ вратника, безъ мисль да плѣзга гледъ на воля по лѣсналата се кѣдрава Струма или по-далече, по бѣлата стреловидна монастирска сграда, високо изправена сякашъ за стража на онемѣлитѣ голи скали.

Така отмина и зимата . . . и снѣгътъ.

Постепенно деньтъ се уголѣми, стана поигривъ, по-свѣтълъ.

Настѣпи жѣтва.

И като че пакъ мъртвиятъ тъменъ саванъ отъ тежка коприна застели селото. Помрачиха се улицитѣ — душитъ наново.